

РЕШЕНИЕ

№ 7625

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8805** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „СПИДИ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], С. С. Л. П., Административна сграда, ет. 5, срещу решение от 22.08.2022г. по НАХД № 8703/2021г., НО, 1-ви състав, СРС, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 8 от 23.04.2021г. на председателя на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС), с което му е наложена имуществена санкция в размер на 700 (седемстотин) лв., за нарушение на чл.82 ал.1, т.4 от Закона за пощенските услуги (ЗПУ) във връзка с чл.101, ал.2 от ЗПУ, във връзка с чл.101, ал.1 от ЗПУ.

Касаторът „СПИДИ“ АД оспорва решението като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Счита, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – на чл. 40, ал. 1 г 3 ЗАНН. Излага съображения, че нито наказващият орган, нито съдът са тълкували правилно разпоредбата на чл. 82, ал. 1, т. 4 от ЗПУ. Сочи, че за да бъде осъществен този състав, следва пощенският оператор не просто да е предал пощенска пратка на лице, различно от получателя, а да го е предал на това лице именно с цел то да узнае съдържанието ѝ. Излага съображения, че сам наказващият орган в наказателното постановление приема, че е било необходимо неидентифицираното по делото лице да е било упълномощено

(“предало пощенска пратка с товарителница № 61186157730 на трето неидентифицирано лице, различно от получателя на пратката М. Л. Н., и без това лице да е упълномощено от получателя”), за да не е налице административно нарушение. Но последното не следва от законовия текст, който се твърди да е нарушен. Иска се отмяна на съдебното решение и отмяна на НП. Претендира разноски.

Ответникът по касация – председателят на Комисия за регулиране на съобщенията /КРС/ моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. В подадения писмен отговор срещу касационната жалба посочва, че не е налице противоречие, неяснота или непълнота на описаното нарушение в НП, като са налице всички изискуеми реквизити и са спазени законовите процедури, предвидено в ЗАНН. Изложил е съображения, че в материалте по делото се е установило, че „СПИДИ“ АД е признало, че процесната пратка е предадена не на получателя, а на друго лице. Посочил е, че неоснователно и недоказано се явява искането за приложение на чл.28 от ЗАНН. Претендира разноски.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата и оставяне в сила на съдебния акт.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 26.08.2020 г. в офис 188, находящ се в [населено място], [улица], „Спиди“ АД е предало пощенска пратка с товарителница № 61186157730 на трето неидентифицирано лице, различно от получателя на пратката М. Н., без това лице да е било упълномощено от получателя, като с предаването на пратката дружеството-жалбоподател му е дало възможност да узнае съдържанието ѝ, без да е имало това право .

Въз основа на гореизложеното, на „Спиди“ АД бил съставен АУАН № С-003/20.01.2021 г. за нарушение на чл. 82, ал. 1, т. 4 от ЗПУ, във връзка с чл.101, ал.2 от ЗПУ, във връзка с чл.101, ал.1 от ЗПУ.

Наказващият орган приел за категорично доказана описаната в акта фактическа обстановка и въз основа на него издал обжалваното наказателно постановление № 8/23.04.2021г., с което наложил на „Спиди“ АД имуществена санкция в размер на 700 лева, за нарушение на чл. 82, ал. 1, т. 4, вр. чл. 101, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗПУ.

При тази фактическа обстановка Софийският районен съд е приел, че при съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 от ЗАНН. Наказателното постановление и АУАН са издадени в

рамките на сроковете предвидени в чл. 34 от ЗАНН. Изложил е още, че в АУАН и в НП са били посочени всички съставомерни признаци на вмененото нарушение. Посочил е, че се е установило по несъмнен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил от обективна страна, нарушение на чл.82, ал.1, т.4, вр. чл.101, ал.2, вр. ал.1 от ЗПУ. В случая, съдът е счел, че не са налице и предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Предвид така установеното СРС е приел, че е доказано извършването на нарушението. Настоящият състав, като взе предвид изложеното, намира че изводите на въззивния съд кореспондират на установената фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция. При преценка на събраните доказателства не са допуснати съществени процесуални нарушения. Тази фактическа обстановка е приета за установена въз основа на събраните писмени доказателства, както и свидетелски показания. Разпитана е актосъставителят Л. В.; разпитан е М. Н.. Същевременно, касаторът твърди, че още пред СРС са направени възражения за допуснати съществени процесуални нарушения. На стр. 2, ред 10 и сл. от касационната жалба се твърди, че Х. Н. Д. е следвало да бъде свидетел при съставянето на АУАН, защото е присъствал при установяване на нарушението. Посочено е, че актът е следвало да бъде съставен /но не е съставен/ в хипотезата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН. Същевременно е посочено, че не е следвало да се прилага чл. 40, ал. 3 ЗАНН - невъзможност да се състави в присъствието на свидетелите, посочени в ал. 1 на чл. 40 ЗАНН.

В случая АУАН е съставен в присъствието на св. А. Ц. Г. и М. Л. Н.. Последният е посочен като получател на пратката. В акта за установяване на нарушението са цитирани посочените по-долу протоколи. Актът е съставен в присъствието на нарушителя, представляван от Е. Н. с пълномощно. Такова пълномощно се съдържа в преписката.

Видно от констативен протокол № С-ЛВ-113/18.12.2020 г., цитиран и в акта за установяване на нарушението, се установява, че протоколът е съставен от Л. К. В. и Х. Н. Д.. Представен е и друг констативен протокол – от 18.1.2021 г., съставен от А. Ц. Г. и Л. К. В., както и в присъствието на М. Л. Н.. В АУАН е цитиран и трети протокол, който е представен - № С-ЛВ-003/12.1.2021 г. Този протокол е съставен от Л. К. В. и А. Ц. Г..

В мотивите си СРС е приел, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Те са издадени в рамките на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Посочени са всички съставомерни признаци на вмененото нарушение. Всякакви други пропуски извън описанието на нарушението /като напр. непосочване на свидетели и др./ не накърнява правото на защита на жалбоподателя.

Предвид изложеното следва да се приеме, че СРС, макар и лаконично, е обсъдил възражението на касатора относно неспазването на нормите на ЗАНН в частта, изискваща посочване на свидетели.

На следващо място, действително, първият протокол е съставен и от трето лице /Х. Н. Д./. Но, следва да се посочи, че процесът по установяване на нарушението е осъществен в периода 18.12.2020 г. – 12.1.2021 г., видно от цитираните три протокола, посочени и в АУАН.

А. Ц. Г., видно от тези протоколи, е присъствала на всеки един етап от установяване на нарушението. Два от протоколите са съставени в нейно присъствие и в присъствието на друг свидетел – Л. К. В.. Х. Н. Д. се цитира само в един от

протоколите – този от 18.12.2020 г.

Видно от установеното, фактическата обстановка е била в процес на установяване, за посочения период. Видно от втория и третия протокол, вече напълно е установена фактическата обстановка, както и че тези протоколи цитират предходните, поради което следва да се приеме, че свидетелката В. напълно е възприела констатираната фактическа обстановка, т.е. е била свидетел на пълната фактическа обстановка относно установяване на нарушението. В случая следва да се приеме, че АУАН е съставен съобразно изискването на чл. 40, ал. 1 ЗАНН: в присъствието на нарушителя /“СПИДИ“ АД/, представляван от Е. Н., както и на двама от свидетелите, които са присъствали при установяване на нарушението. Неоснователно е твърдението на касатора, че АУАН е съставен при условията на чл. 40, ал. 3 ЗАНН.

Същевременно, следва да се посочи, че разпоредбата на [чл. 43, ал. 1 ЗАНН](#) поставя изискване актът да бъде подписан от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него. Анализът на посочените разпоредби сочи, че не е задължително АУАН да бъде съставен в присъствието на двама свидетели - очевидци на нарушението или такива, присъствали при установяването му /арг. от разпоредбата на чл. 43, ал. 1/. В процесния случай актът е подписан, както от съставителя, така и от лице, присъствало на всеки един етап от установяване на нарушението, от което следва да се направи извод, че е спазено изискването на [чл. 40, ал. 1](#) и [чл. 43, ал. 1 ЗАНН](#) и не е допуснато съществено процесуално нарушение.

НП и АУАН са издадени от компетентни органи, в кръга на предоставените им правомощия. При съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл. 57 от ЗАНН.

Въззивният съд е извършил задълбочен и прецизен анализ на нормативните разпоредби и събраните в хода на първоинстанционното доказателства, в това число и гласните такива, излагайки подробни мотиви за законосъобразност на процесното наказателно постановление, които настоящата инстанция не намира за необходимо да преповтаря.

Съгласно чл.82, ал.1, т.4 от Закона за пощенските услуги /ЗПУ/ пощенските оператори нямат право да предават пощенски пратки на трети лица с цел да узнаят тяхното съдържание, освен в случаите по чл.93.

Съгласно чл.101 от ЗПУ: Който наруши тайната на кореспонденцията и отвори чужда пощенска пратка или я присвои, или извърши някои от действията, предвидени в чл.82, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 500 до 5000 лв., а за нарушение по ал. 1, извършено от юридическо лице и едноличен търговец, се налага имуществена санкция от 700 до 7000 лв.

Съобразно § 1, т.18 от ЗПУ куриерска услуга, за каквато се касае в конкретния случай, е пощенска услуга с добавена стойност, над услугите по чл.4, т.1 и т.2, която гарантира по-голяма бързина, надеждност на приемане, пренасяне и доставяне на пратките лично до получателя.

Адресната пратка до М. Н. не му е предадена лично, както се установява от доказателствата по делото, а и „СПИДИ“ АД е признало, че процесната пратка е предадена не на получателя, а на трето лице, за което не е била предназначена. С факта на предаването ѝ по този начин следва да се приеме, че е изпълнен съставът на чл.82, ал.1, т.4 от ЗПУ.

Неоснователно е твърдението на касатора, че за съставомерността на деянието е необходимо да се установи това, че е пощенската пратка е предадена с цел да се

установи съдържанието от третото лице. Този извод следва да се направи при тълкуване на цитираната норма от гледна точка на систематичното ѝ място в глава осма „Тайна на кореспонденцията“. Този извод следва да се направи и във връзка със санкционната норма на чл. 101 ЗПУ. В нея се предвижда отговорност за нарушаване тайната на кореспонденцията. С оглед именно охраняване на това право е предвидена и нормата на чл. 82, ал. 1, т. 4 ЗПУ.

Ето защо не би могло да се направи извод, че изразът „с цел да“ би следвало да се тълкува като намерение за определени последици и оттам – да следва да се установи такова. В случая посочената норма следва да се тълкува в смисъл, че се забранява предаването на пощенски пратки на трети лица, което има за резултат узнаване тяхното съдържание. В противен случай, ако се приеме тезата на касатора, че за съставомерността на чл. 82, ал.1, т. 4 ЗПУ е необходимо да се установи намерение, неоснователно би се стеснило приложното поле на тази норма и биха се изключили всички останали случаи, когато се предават пощенски пратки на трети лица, без да са упълномощени да ги получават – резултат, при който не биха се постигнали целите на този закон и по-специално на цитираните норми с оглед защита тайната на кореспонденцията.

Съдебният състав счита, че в конкретния случай е неоснователно искането на жалбоподателя за приложение на чл.28 от ЗАНН, доколкото не са налице визиранияте в цитираната разпоредба предпоставки, които да могат да определят извършеното нарушение като маловажно.

Достигайки до същите изводи, настоящият състав намира, че следва да бъде оставено в сила.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лв., на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и, ал. 2, предл. първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. II-ро от ЗАНН, Административен съд – София град, VI-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.08.2022г. по НАХД № 8703/2021г., НО, 1-ви състав, СРС.

ОСЪЖДА „СПИДИ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], С. С. Л. П., Административна сграда, ет. 5 да заплати на председателя на комисия за регулиране на съобщенията сумата от 80 лв. разноски
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

